

valgets Medlemmer ere vel ikke alle i lige Grad overbeviste om, at dette Billigheds-hensyn bør medføre Forandring i Loven; men de ere i hvert Fald enige om, at det ikke kan anses for tilraadeligt at gaa saa vidt af den angivne Grund, som Lovforslagets § 1 bestemmer.

Dette opgiver i Virkeligheden enhver Indskrænkning for Øresundsfiskeriet. Forsaavidt det maatte være Meningen, at Forhandling dog kun maa ske til Menneskesøde, vilde denne Indskrænkning vanstelig kunne haandhæves. Men dernæst vilde det formentlig ogsaa frembyde uovervindelig Vanskelighed at forhindre, at Ophævelse af Forbudet for Øresundsfiskeriets Vedkommende ikke kom til at virke i langt videre Kredse, f. Ex. med Hensyn til Fisk, fangne i Kattegat eller Fjessjørd. Derved vilde der da være aabnet Døren for i utilbørlig Grad at lamme en Hovedbestemmelse i Fiskeriloven. De Bømpelser, Billigheden kan fordrø, bør derfor begrænses, og de kunne det formentlig ogsaa, uden at miste deres væsentlige Betydning for Øresundsfiskerne. Hvad der især kan paaantes, turde nemlig være dette, at de svenske, men ikke de danske Fiskere have Ret til at forhandle og derfor med Nytte kunne fange visse Undermaalsfisk, egentlig kun Rødspætter, som ikke egne sig til at bringes paa det store Marked, men som bruges til Føde i Hjemmene, hvor Fiskerne bo. Giver man da de danske Øresundsfiskere Ret til at forhandle til Menneskesøde i de Landjurisdiktioner, hvor de høre hjemme, Rødspætter, som vel holde Maal under Lovens normale Maal, men dog ikke ere saa smaa, at de ere ubelukkede ogsaa fra det hjemlige Marked, er Hensigten naaet, og samtidig er Fristelsen for andre Fiskere til at benytte denne Frihed til at omgaa Lovens Forbud, væsentlig svækket. Det særlige Maal for Øresundsrødspætten, som en saadan Undtagelsesbestemmelse vilde kræve, har man med særligt Hensyn til de Oplysninger, der ere meddelte Udvalget, sat til 6 Tommer. Kun med de anførte Begrænsninger kan

man derfor tilraade at vedtage en særlig Bestemmelse om større Frihed for Øresundsfiskeriet.

Et Mindretal (Ovesen) er enig med Flertallet i, at en saa ny Lov som Fiskeriloven af 5te April 1888, der kun har virket siden Nytaar, bør der ikke foretages andre Ændringer i, end hvad der enten vitterlig i Fjor er forglemt eller overset eller misforstaaet, saa at det er for tidlig allerede nu at komme ind paa Forandringer af de Grundsætninger, hvorpaa Loven hviler. Før man gaar dertil, bør der indvindes nogen Erfaring om, hvorledes Loven vil virke.

Mindretallet kan derfor tiltræde Flertallets Indstilling om, at Forslagets § 3 udgaar, idet det maa erkendes, at Bestemmelsen om Aris Vig som laaset Bånd er indsat i Loven i Fjor med velberaad Gu, ligesom de Andragender, der er kommet til Udvalget om denne Bestemmelse, gaa stik imod hinanden.

Derimod kan Mindretallet ikke se rettere, end at Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 4 bør vedtages usforandrede, idet de alle kunne henføres til, hvad der i Fjor blev forglemt, overset eller misforstaaet. § 1 1ste Stykke er jo forelagt af Indenrigsministeren med den udiryktelige Begrundelse, at derved skulde rettes en Feil, der indkom i Fjor ved en Forglemmelse, saa derom skal Mindretallet ikke videre høre sig. Samme Paragrafs sidste Stykke er vedtaget i Folkethinget med den Begrundelse, at man der i Fjor ikke vidste og ikke kunde vide rettere, end at man vedtog, hvad der nu foreslaas. Bestemmelsen fra i Fjor bør derfor formentlig ændres for at hæve denne Misforstaaelse.

Ligeledes turde det være hævet over al Tvivl, at Bestemmelsen om Forbud mod Slæbeanter ved Brugten af Bøtvaad er kommen ind i § 56 derved, at man har overset Forskjellen mellem dette Redskab og Pultvaad. Mindretallet maa saameget mere anbefale, at vedtage Lovforslagets § 2,